

LA MANCA DE LIDERAT RESTA FORÇA A LES REINVIDICACIONS EMPRESARIALS

El miratge d'Oriola

Els darrers atacs de Joan Lerma a l'empresariat valencià han evidenciat l'absència de plantejaments unitaris en la patronal. L'esperit de la cimera d'Oriola sembla haver-se apagat en un moment en què els empresaris troben a faltar un líder i els diferents caps visibles discrepen sobre les estratègies a seguir.

Albert Vicent

Sis mesos separen el present d'aquell memorable 14 d'abril en el qual, sota el nom de *Cimera d'Oriola*, es reunien per primera vegada en la història del País Valencià la totalitat de les institucions lligades a la patronal per tal de plantejar allò que necessitaven per arribar amb garanties al Mercat Únic. Una data que va servir per a demostrar que cambres de comerç, confederacions empresarials, institucions firals i borsa eren capaces de trencar l'aïllament que s'havien autoimposat per tal de fiar sobre el paper una llista de mancances, que alhora eren rei-

Lerma i Cerdà. Complicitat en escena.

vindicacions, davant dels governs central i autonòmics. Onze ponències amb més de 100 conclusions puntuals radiografiaven la situació econòmica i infraestructural del País Valencià i prioritzaven necessitats. Tot un exemple de com la patronal havia sabut superar el victimisme per a passar a propostes concretes.

En aquest mig any, però, algunes coses han canviat. La mateixa Oriola ha estat víctima de l'enèsima riuada que ha sofert el País Valencià a causa de la manca d'infraestructures. Tot un indicatiu que en aquest apartat es continua igual.

Un altre torrent, anomenat Pere Agramunt, ha canviat el seu llit i, de liderar la Confederació Empresarial Valenciana (CEV), ha passat a encapçalar la llista de PP per la província de

València amb tot el suport possible de l'incombustible Manuel Fraga. L'ànima de la cimera empresarial ha traslladat a l'escena política les conclusions oriolanes i, amb el toc de la vareta màgica del seu ex-cap de premsa i ara assessor d'imatge, Iñaki Zaragüeta, les ha reconvertides en programa polític.

També Joan Lerma ha donat un gir en la seua actitud davant l'empresariat. Si a Oriola es va mostrar comprensiu amb moltes de les peticions i, fins i tot, es va manifestar disposat a encapçalar les demandes empresarials si a canvi la patronal coordinava la iniciativa privada amb la pública, ara el president de la Generalitat valenciana ha apujat el to i, amb motiu del «debat sobre l'estat de la Comunitat», no ha dubtat a llançar un directe als empresaris acusant-los de no saber preparar-se per a

1993 i de preferir l'especulació a la modernització.

El discurs de Lerma

Si aquestes declaracions hagueren coincidit amb la presència d'Agramunt al despatx principal de la CEV, a hores d'ara les relacions entre la patronal i la Generalitat anirien plenes d'acusacions mútues. El moviment empresarial, però, encara no s'ha adonat que el nou curs ha començat amb l'acceleració que les eleccions generals imposen. La dispersió, les tímides respostes i algunes peticions d'antic origen és tot el que la patronal ha sabut articular en aquesta *rentrée*.

Així, des de la Cambra de Comerç de València, el seu president, José Enrique Silla, tan sols ha entrat en matèria per a criticar la política econòmica del govern central. El darrer ple d'aquesta institució va servir perquè Silla censurara la política monetària socialista, amb una pesseta forta que perjudica les exportacions valencianes. La manca d'infraestructures, la restricció creditícia i la necessitat de fomentar la inversió, han estat tot el que Silla s'ha atrevit a criticar.

Pel que fa al màxim portaveu de la Fira de València, el seu president, Ramon Cerdà, ha seguit una tàctica similar: demanar més inversions en infraestructures per al País Valencià si es vol fer rendible l'esforç realitzat en els darrers mesos al recinte firal. Demandes que tenen per destinatària l'administra-

Amb el pas d'Agramunt al PP la patronal ha perdut el seu líder natural.

ció central. De cara al gabinet que presideix Joan Lerma, tan sols agraïments. No en va, tant el càrrec de Cerdà com els 2.000 milions que la Fira ha rebut en concepte d'aval per part de la Generalitat han de tenir una compensació.

La recent inauguració de la Fira del Moble de València ha servit a Cerdà per a manifestar: «Devem al govern de la Generalitat tot el desenvolupament que en matèria firal hem tingut». Així li les posaven a Ferran VII. Lerma ho va tenir tan summament fàcil, que va obviar el discurs que els seus assessors li havien escrit i va eixir a la tribuna disposat a exhibir les seues millors dots seductores.

L'estratègia de Lerma ha estat la mateixa que ja va practicar a Oriola: pujar al carro de les reivindicacions com un defensor més. Com el primer dels defensors. I així, Lerma, amb la seguretat que li proporciona una

auditori còmplice, ha fet la carambola a tres bandes que els seus correligionaris esperaven: «Les demandes de millors i majors infraestructures no són cap acusació per a la Generalitat valenciana, ben al contrari, són un repte que estem disposats a assumir i assumim amb satisfacció», assenyala el president de la Generalitat Valenciana.

De manera que Lerma ha tornat a recitar la coneguda lliçó que comença apuntant que les crítiques són un impuls més per a la seua gestió que continua assenyalant que els sectors econòmics valencians exerceixen un alt deure a reivindicar millores, i remata la faena enumerant que cal millorar els canals de comercialització, associar les nostres empreses amb les europees i millorar en innovació. Fins i tot podria pensar-se que, des que el Pla Econòmic Valencià I va ser subscrit, Lerma tan sols ha profunciat un discurs. El Discurs.

¿Què passa a la CEV?

Mentre Lerma passeja el seu programa econòmic tant als fòrums polítics que li són propicis, vegeu les Corts valencianes, com als econòmics, la Confederació Empresarial Valenciana (CEV) sembla haver perdut el liderat que va assolir a Oriola.

No hi ha hagut una resposta oficial a les acusacions llançades per Lerma des de les Corts, ni s'ha fixat un calendari on es continue pressionant sobre les conclusions la cimera del 14-A.

Sembla que serà a mitjan octubre quan els presidents de les entitats convocats a Oriola tornen a reunir-se. Si d'aquest conclave no ix un pla d'actuació per al pròxim exercici, podrà concloure's que la cimera va ser un foc d'artificis amb un únic beneficiat, Pere Agramunt, i de rebot, el PP.

Mentrestant, a la CEV es funciona de manera bicéfala. El president de l'entitat, José María Jiménez de Laiglesia, llança tímides crítiques als socialistes, però prefereix bastir ponts d'enteniment amb el Consell. La tasca crítica ha quedat en mans de la secretaria general de la CEV, des d'on Lluís Espinosa maneja els fils que regeixen el destí de l'entitat.

En aquest sentit, el secretari general ha estat l'inspirador d'un document intern on s'adverteix de la necessitat que té l'empresariat del País Valencià d'enllaçar amb l'esperit de la cimera d'Oriola, si no es vol cremar una etapa difícilment recuperable. Les conclusions d'Oriola són, si més no, un punt sense retorn que cal traslladar, amb un pla d'actuacions, a la societat civil.

El que cal preguntar-se ara és si l'actual president de la CEV serà capaç, i si té voluntat, d'enllestir una nova campanya reivindicativa, i més quan els altres dos caps visibles, com són els presidents de la Cambra de Comerç de València i de la Fira, Enrique Silla i Ramon Cerdà respectivament, es mantenen reticents a participar en l'operació.

Si el moviment empresarial no troba prompte un líder natural capaç de parlar directament amb Lerma, la cimera d'Oriola passarà a la història com un miratge del que hauria pogut ser i no fou. O com la plataforma que li servia a Pere Agramunt per a preparar amb tranquil·litat la seua confrontació amb Lerma en els pròxims comicis autonòmics de 1991. □